

Visători creștini

Judecători 5.16

William John Hocking

© Beröa-Verlag, Online începând de la: 05.03.2019, Actualizat: 05.03.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Judecători 5.16

Judecători 5.16: De ce ai rămas între staule, ca să auzi fluierăturile turmelor? La pâraiele lui Ruben au fost mari sfaturi ale inimii!

Diferite seminții ale lui Israel au intrat în luptă, însă rubeniții nu au intrat în luptă. Ei s-au consfătuțit și au discutat atâta timp, până când lupta s-a terminat. Nu este problema aceasta actuală și astăzi? Nu sunt din aceia, care visează, în loc să meargă, să intervină și să fie activi?

Aproape că nu găsești pe nimeni care să aibă intenții mai bune decât acești visători. Ei plănuiesc nenumărate fapte ale slujirii dezinteresate. Însă – cu regret – ei înșiși practică rareori una din ele. Ei visează să viziteze bolnavi, să se intereseze de frații și de surorile care se retrag și să îmbărbăteze pe cei întristați. Și după aceea se trezesc din aceste activități diferite – și iată, a fost numai un vis. Alți urmași ai Domnului Isus stau în mijlocul arșiței luptei și slujirii creștine. Însă acești oameni cu intenții bune au în loc de aceasta „sfaturi mari ale inimii”, așa cum a avut odinioară Ruben la pâraie. Ei întocmesc planuri mari și rămân totuși acasă în fotoliul lor comod.

Acești visători nu dorm bine. Însă de fapt nu sunt nici treji. Inima lor este împărțită. Ei sunt căldicei. Știu foarte bine că este mult de lucru. Din toate părțile vin apeluri la râvnă mare în Numele Domnului. Dar chiar dacă ei nu cad într-un somn adânc, continuă totuși să dormiteze. Se învârt în patul lor ca ușa în balamale și visează cu ochii deschiși, cu toate că ei știu că Numele lui Hristos este dezonorat, că sufletele pier în păcatele lor și că satan stă în curtea credincioșilor. Însă ei își încrucișează brațele și se fac puțin mai comozi. Totodată visează despre tot ceea ce ei vor începe „atunci” să facă.

Nu ni se potrivește tuturor într-un anumit sens această acuzare? Câți dintre noi se pot declara nevinovați de această visare deșartă? Nu a fost tocmai ieri, că am devenit conștienți de posibilitatea unei slujiri utile? Însă astăzi am renunțat la acest plan, poate chiar l-am uitat. Cât de des am spus probabil, ca și fiul din parabolă, „Mă duc, doamne”, și totuși încă nu am plecat – am plecat numai în visarea noastră! Ah, de am deveni asemenea Aceluia care a îndeplinit tot ce a hotărât în inima Lui să facă, care în toate era ceea ce El a spus. Să ne amintim și de cuvintele Lui: „Eu trebuie să lucrez lucrările Celui care M-a trimis, cât timp este zi: vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze” (Ioan 9.4).

Tradus de la: [Christliche Traumer](#)

Titlul original: „Christliche Traumer“
din *Halte fest*, 1960, pag. 47–48

Traducere: Ion Simionescu